

61. Narkotika - Hæleri m.h.t. narkotika
62. Narkotika - Besiddelse til eget brug eller salg
63. Narkotika - Strafnedsættelse ved samarbejde
64. Narkotika - Opbevaring af hårde stoffer - Strafudmåling
65. Retsmøder - Sigtedes ret til at overvære medsigtedes forklaring
66. Salær - Rejsegodtgørelse - Forbehold
67. Salær - Kørselsgodtgørelse - Nye større retskredse
68. Karaktervidner - "Terrorsag"
69. Varetægtsfængsling - Udvisning - Ungdomshuset - Vold mod politiet - Proportionalitet
70. Udvisning - EU-statsborgere
71. Isolation - Frister - Varetægtsfængsling i udlandet
72. Vold, grov - Udvisning, betinget
73. Vold - Børn - Beviser - Frifindelse

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

NY ADRESSE:

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Landsforeningens Meddelelse 61/2007
Narkotika - Hæleri m.h.t. narkotika

Straffelovens § 191 og § 290

Dommen er, som forsvareren gør opmærksom på, en blandingsdom bestående af narkohæleri for ca. kr. 900.000 samt besiddelse med henblik på videresalg af 4 kg hash og 2.900 LSD trips. Straffen blev udmålt til fængsel i 1 år og 8 måneder.

Københavns Byrets 34. afd. SS 34. 16698/2005, 13/7 **2005**

T på 30 år var tiltalt for hæleri efter straffelovens § 290, stk. 2, ved i maj 2005 at have modtaget og transporteret en plastikpose indeholdende kr. 898.000 i Københavnsområdet med henblik på at aflevere pengene til en uidentificeret person, uagtet han vidste eller bestemt formodede, at pengene stammede fra en strafbar lovovertrædelse.

I forhold 2 lov om euforiserende stoffer ved at være i besiddelse af 3,87 g hash og i forhold 3 straffelovens § 191, ved hjemme i lejligheden med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 4.133,3 g hash og have opbevaret 2.900 LSD trips.

T påstod frifindelse, for så vidt angik hensigt til videreoverdragelse af LSD, men erkendte resten.

Han forklarede bl.a., at han skulle have kr. 10.000 for at være bud vedr. plastikposen i forhold 1. Han var klar over, at det ikke var lovlige penge.

Hashen havde han opbevaret for en god kammerat. Han røg selv hash.

Den LSD, der blev fundet, tilhørte en anden kammerat. Det var meningen, at det skulle destrueres.

T havde en dom fra marts 2005 for § 244 med betinget fængsel i 60 dage.

I forhold 1 og 2 blev T dømt på sin erkendelse. Vedr. forhold 3 bemærkede retten:

"Tiltalte har erkendt sig skyldig i besiddelse med henblik på videreoverdragelse af 4.060 gram hash. Domsmandsretten lægger tiltaltes erkendelse til grund. Det er herefter bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med denne del af tiltalen.

Tiltalte har erkendt sig skyldig i opbevaring og besiddelse af 73,3 gram hash med henblik på eget forbrug. Domsmandsretten lægger tiltaltes erkendelse til grund. Tiltaltes erkendelse bestyrkes af den omstændighed, at denne hash blev fundet et andet sted i tiltaltes lejlighed end de ca. 4 kg. Det er herefter alene bevist, at tiltalte er skyldig i tiltalen for så vidt angår besiddelse af de 73,3 gram til eget forbrug.

Tiltalte har erkendt at være i besiddelse af de 2900 LSD trips, men ikke med henblik på videreoverdragelse. Domsmandsretten lægger tiltaltes forklaring til grund om, at han har

taget alle LSD trips fra en bekendt, og at tiltalte har haft alle trip i sin besiddelse siden nytår. Domsmandsretten lægger videre efter tiltaltes egen forklaring til grund, at tiltalte i givet fald ville give bekendten alle LSD-trip tilbage. Men domsmandsretten forkaster tiltaltes forklaring om at ville destruere alle trip, dels på grund af den store værdi, dels fordi tiltalte har haft LSD'en liggende i så mange måneder. Herefter finder domsmandsretten det bevist, at tiltalte har haft LSD'en i sin besiddelse også med henblik på tilbagelevering til kammeraten. I dette omfang findes tiltalte skyldig i den rejste tiltale."

Da de nu begåede forhold var væsensforskellige fra voldsdommen, blev der alene idømt ubetinget straf for de nye forhold. Straffen blev udmålt til fængsel i 1 år og 8 måneder. Retten fandt ikke anledning til at ændre vilkårene i den betingede dom.

Landsforeningens Meddelelse 62/2007 Narkotika - Besiddelse til eget brug eller salg

Lov om euforiserende stoffer § 3

T havde på bopælen været i besiddelse af 8,06 g kokain. Han bestred, at det var med henblik på videreoverdragelse. I byretten tilsidesatte man hans forklaring og idømte ham 3 måneders fængsel. I landsretten blev han med stemmerne 3-3 frifundet for videresalg - trods fortid og besiddelse af pølsemandsposer - hvorefter straffen blev udmålt til fængsel i 10 dage.

ØL 16. afd. a.s. nr. S-3715-06, 1/3 2007

T på 49 år var tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, ved i marts 2006 på bopælen at have været i besiddelse af 8,06 g kokain med henblik på videreoverdragelse.

Der var påstand om fængselsstraf. T påstod frifindelse for videresalg, men erkendte besiddelsen.

Han forklarede, at han boede alene på bopælen. Den pgl. dag lå der 8,06 g kokain i en pose på bordet. Der var ligeledes en digitalvægt i et skab, men den duede ikke. T tog kokain en gang imellem, men ville ikke oplyse hvor meget. Han havde tidligere solgt stoffer, men ikke siden 2001. Han var pensionist og fik 12.000 kr. udbetalt om måneden. Han ville ikke oplyse, hvor meget han havde givet for kokainen, eller hvem han havde købt det af. Han havde et par pølsemandsposer liggende, men ville ikke oplyse, hvad han brugte dem til. Stoffet, der blev fundet, lå i én pose og ikke i tre poser. Der lå en lille smule kokain på et spejl.

En politiassistent forklarede, at politiet havde fået et tip om, at der blev solgt narkotika fra lejligheden. Vidnet tog sammen med nogle kolleger ud på bopælen. Der blev banket på, men ingen åbnede døren, hvorefter de sparkede døren op. Tiltalte befandt sig i stuen med en kvinde. Vidnet så, at der lå en del pølsemandsposer på bordet i stuen, og i nogle af poserne lå kokainen. Der lå ligeledes en elektronvægt på sofabordet. Vidnet mente ikke, at der blev fundet kontanter.

T havde gentagne straffe for berigelseskriminalitet. Af særlig betydning for nærværende sag var en dom fra 1997 for tyverier og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 60 dage. En dom fra 1998 for lov om euforiserende stoffer med fængsel i 4 måneder og senest for samme lov en dom i 2000 med hæfte i 14 dage.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Efter mængden af narkotika sammenholdt med fundet af pølsemandsposer og elektronvægt finder retten det ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte besad 8,06 gram kokain med henblik på videresalg, hvorfor tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1,"

Retten lagde ved strafudmålingen vægt på, at T tidligere var straffet for narkotikakriminalitet.

T ankede med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

T forklarede supplerende:

".. at han havde købt kokainen samme dag for 400 kr. pr. gram, idet han købte et større kvantum til sig selv for at få kokainen billigere. Kokainen lå på bordet sammen med én pose, da politiet kom, fordi han skulle til at tage noget af det. Spejlet var et kuttet spejl. Det var politimanden, der tog pølsemandsposerne ud fra skabet. Han tog selv digitalvægten fra skabet, mens politiet var der, for at vise, at vægten ikke virkede. De 12.000 kr., han får udbetalt månedligt, er brutto."

Politiassistentens forklaring blev dokumenteret.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"3 voterende udtaler:

Tiltalte har forklaret, at digitalvægten ikke virkede, og politiet har efter det oplyste ikke foretaget undersøgelse af digitalvægten. Navnlige henset hertil finder disse voterende ikke, at det med den til domfældelse fornødne sikkerhed kan anses for godtgjort, at tiltalte besad kokainen med henblik på videreoverdragelse. Disse voterende stemmer derfor for at anse tiltalte for skyldig i besiddelse af kokainen med henblik på eget forbrug i overensstemmelse med tiltaltes erkendelse.

3 voterende udtaler:

Vi finder af de grunde, som byretten har anført, at tiltalte også efter bevisførelsen for landsretten er skyldig i den rejste tiltale.

Der gives dom efter det for tiltalte gunstigste resultat, således at tiltalte frifindes for at have besiddet kokainen med henblik på videreoverdragelse.

Straffen fastsættes efter de i tiltalen nævnte bestemmelser til fængsel i 10 dage."

- oo0oo -

Forsvareren henviste til TfK 2005.405 Ø (ikke bevis for forsæt til videresalg ved besiddelse af 9,94 g heroin).

Landsforeningens Meddelelse 63/2007
Narkotika - Strafnedsættelse ved samarbejde

Straffelovens § 82 og § 191

Kurieren T blev på sin egen erkendelse dømt for indsmugling ad 7 gange af i alt 45 kg kokain. Straffen blev - efter anklagemyndighedens påstand - udmålt til fængsel i 10 år, idet T havde bidraget i betydeligt omfang til sagens opklaring ved at aflægge fuld tilståelse samt ved at afgive forklaring om medgerningsmænd.

Københavns Byret SS 4-4404/2007, 20/4 2007

Den udenlandske kurier T på 46 år blev under en tilståelsessag dømt for i perioden august - november 2006 over 7 rejser at have indsmuglet 45 kg kokain.

Forklaringen fremgår ikke af dommen, og retsmødet blev i øvrigt afholdt for lukkede døre.

Anklagemyndigheden procederede på en straf på 10 års fængsel, forsvareren ville gå endnu længere ned. Der var ingen protest mod påstanden om udvisning for bestandig.

Retten fandt T skyldig på hans erkendelse (der var underbygget bl.a. af, at T havde lejet biler i det samme biludlejningsfirma alle 7 gange, ER). Retten udmålte en straf på 10 års fængsel og tilføjede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte har bidraget i betydeligt omfang til sagens opklaring ved at aflægge fuld tilståelse samt ved at afgive forklaring om medgerningsmænd.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor."

Landsforeningens Meddelelse 64/2007
Narkotika - Opbevaring af hårde stoffer - Strafudmåling

Straffelovens § 191

T blev bl.a. for opbevaring af 5,2 kg heroin, 2,3 kg kokain og 2,3 g amfetamin idømt fængsel i 9 år.

Københavns Byret SS 3-6601/2007, 20/4 2007

T på 57 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, ved i november 2006 på sin bopæl at have været i besiddelse af de ovenfor angivne mængder narkotika, hertil yderligere 2,2 kg hash og 29 g blandet heroin og kokain, alt med henblik på videreoverdragelse.

Herudover våbenloven ved besiddelse af en strømpistol og hæleri med hensyn til 3 bærbare computere.

Der var påstand om en længere fængselsstraf.

Det fremgik bl.a. af T's forklaring, at politiet kom til hans lejlighed, efter at politiet havde stoppet ham i hans bil og fundet strømpistolen.

Stofferne skulle han opbevare for nogle unavngivne personer, der havde nøgle til lejligheden. Aftalen var først de 5 kg brun heroin, men der kom efterhånden mere og mere. Når de havde været der, var det ham selv, der anbragte stofferne i henholdsvis pengeskab og fryser. Han skulle have lidt penge for at opbevare stofferne, men han fik aldrig noget.

Han var førtidspensionist og flere gange tidligere straffet, senest for narkotika

1999 1½ år

2000 2 år fællesstraf med reststraffen på ½ år fra den tidligere dom.

Retten udmålte straffen til 9 års fængsel og bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på mængden af stoffer og tiltaltes mere underordnede rolle i forhold 1. Retten har endvidere lagt vægt på, at tiltalte er tidligere straffet af betydning for sagen samt til, at tiltalte fra starten har afgivet en uforbeholden tilståelse."

Landsforeningens Meddelelse 65/2007

Retsmøder - Sigtedes ret til at overvære medsigtedes forklaring

Retsplejelovens § 748

I en narkotikasag ville anklagemyndigheden have A udelukket fra at overvære et § 747-forhør. A var i 2004 blevet idømt 5 års fængsel og havde anket til frifindelse. Byretten imødekom anklagemyndighedens begæring. Landsretten fandt ikke, at der var angivet forhold, der undtagelsesvist kunne begrunde, at A blev udelukket fra retsmødet. Herefter var betingelserne for at udelukke A fra retsmødet (der havde fundet sted to måneder forinden) ikke opfyldt.

ØL 22. afd. kære nr. S-1288-05, 20/6 2005

Under et indenretligt forhør den 18/4 2005, hvor diverse medforsvarere var mødt, begærede forsvareren for A, at hendes klient blev transporteret fra Vestre Fængsel med henblik på at overvære retsmødet, jfr. RPL § 748, stk. 1.

Anklagemyndigheden protesterede. Denne sag var udskilt fra en sag med 6 medgerningsmænd, herunder A. Byrettens dom af 9/9 2004 mod medgerningsmændene var anket til Østre Landsret.

Byretten afsagde sålydende

K E N D E L S E

"A blev ved Københavns Byrets dom af 9. september 2004 i et vist omfang fundet skyldig i forhold 3 og efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, idømt 5 års fængsel. A har anket dommen til Østre Landsret med påstand om frifindelse.

Under hensyn til sagens karakter og muligheden for at opnå en uforbeholden forklaring fra sigtede, udelukkes A fra at overvære retsmødet, jf. retsplejelovens § 748, stk. 5, hvorfor

b e s t e m m e s:

A skal udelukkes fra at overvære retsmødet i dag, hvor sigtede G vil blive afhørt."

Kendelsen blev påkæret.

Retsmødet fortsatte, hvorunder G fik sin dom, der indeholdt en udvisning.

Det fremgår af kendelsen fra landsretten, at anklagemyndigheden efter anmodning fra landsretten fremkom med et svarskrift af 10/6 2005, hvori der alene blev henvist til byrettens begrundelse. Landsretten udtalte:

"Således som sagen foreligger oplyst for landsretten, ses der ikke at være angivet forhold, der kan begrunde, at det af hensyn til sagens opklaring undtagelsesvis må antages for påkrævet, at A udelukkes fra at overvære retsmødet med afhøring af medsigtede G. Det bemærkes herved, at det forhold, at der er flere sigtede i sagen, ikke i sig selv kan danne grundlag for at udelukke A fra retsmødet. Herefter

b e s t e m m e s:

Betingelserne i retsplejelovens § 748, stk. 5, for at udelukke A fra at overvære retsmødet den 18. april 2005 har ikke været opfyldt."

Landsforeningens Meddelelse 66/2007
Salær - Rejsegodtgørelse - Forbehold

Retsplejelovens § 334 og § 741

Advokat A påkærede byrettens afgørelse, hvorefter han kun kunne blive beskikket i Hille-rød på betingelse af, at han frafaldt krav mod statskassen om godtgørelse for rejseudgifter fra København. Landsretten omgjorde beslutningen.

ØL 20. afd. kære nr. S-216-07, 1/2 2007

Landsretten bemærkede:

"Det fremgår af sagen, at T siden den 2. januar 2007 har været frihedsberøvet som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 286, stk. 1, jf. § 21, ved den 2. januar 2007 i forening med nærmere angivne medgerningsmænd at have forsøgt opbrydning af døgnboksen hos Nordea, X Center, X, i den hensigt at stjæle, hvilket forehavende imidlertid mislykkedes, da de sigtede ikke kunne få boksen brudt op.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter retsplejelovens § 741, stk. 1, jf. § 334, stk. 3, kan retten efter et skøn i hvert enkelt tilfælde stille som betingelse for beskikkelse af advokat, at merudgifter som følge af, at en bestemt advokat ønskes beskikket, ikke skal betales af statskassen. Ved afgørelsen af spørgsmålet er det afgørende, om der er en rimeligt begrundet interesse i, at den pågældende advokat giver møde uden for sit hjemsted, og der bør herved tages hensyn til sagens art og den relative størrelse af merudgiften i forhold til udgiften til advokat i øvrigt, jf. U.2005.1592H.

I den foreliggende sag er T varetægtsfængslet som sigtet for forsøg på tyveri af særlig grov beskaffenhed. Rejseudgifter for advokat A, der har advokatkontor i København, vil være relativt beskedne sammenholdt med udgiften til forsvarer i øvrigt.

På denne baggrund finder landsretten, at der i denne sag ikke er grundlag for at betinge beskikkelsen af advokat A som sket, hvorfor vilkåret om, at advokat A skal frafalde krav mod statskassen om godtgørelse for rejseudgifter, ophæves.

T h i b e s t e m m e s:

Vilkåret om, at advokat A skal frafalde krav mod statskassen om godtgørelse for rejseudgifter, ophæves."

Landsforeningens Meddelelse 67/2007

Salær - Kørselsgodtgørelse - Nye større retskredse

Retsplejelovens § 334 og § 741

Advokat A påkærede byrettens takstmæssige salær for et grundlovsforhør med anmodning om, at han blev tillagt kørselsgodtgørelse fra Aalestrup til Aalborg og retur (110 km). Heri fik han ikke medhold. Salæret blev forhøjet af andre grunde.

VL S-0741-07, 8/5 2007

Landsretten bemærkede:

"Det fremgår af sagen, at kærende, advokat A, Aalestrup, den 2. april 2007 blev tilkendt 1.100 kr. + moms for et møde som beskikket forsvarer for en sigtet i et grundlovsforhør afholdt ved Retten i Aalborg søndag den 25. marts 2007. Kærendes anmodning om at få tillagt godtgørelse for kørsel blev ikke imødekommet.

Kærende har nedlagt påstand om, at der "fastsættes honorar i forhold til den med sagens behandling medgåede tid og under hensyntagen til den kørselsudgift, der er påført mig i sagens anledning."

Kærende har i kæreskriftet til støtte for sin påstand nærmere anført,

"Efter retskredssammenlægningen deltager jeg i en særlig "vagtordning", der er aftalt mellem Retten i Aalborg og retskredsens beneficerede advokater.

Jeg blev tilkaldt til et grundlovsforhør i Retten i Aalborg søndag den 25. marts 2007. Jeg kørte herfra byen kl. 10.30. Køretiden er normalt tre kvarter, hvis trafikken ikke er for intens. Jeg havde håbet forinden retsmødet at tale med min klient. Som det fremgår af retsbogsudskriften, havde retsmødet en varighed på en time. Jeg havde herefter tre kvarter - en times kørsel tilbage til Aalestrup. I alt har jeg kørt 110 km.

Jeg har i andre sager fået tillagt kørsel ved straffesager i Aalborg, også efter retskredsreformen. Det er min opfattelse, at forudsætningerne for rejseforbehold er bortfaldet, som følge af retskredsændringen, der betyder, at der skal køres ganske langt og anvendes betydelig tid på kørsel. Udover kørsel har jeg i denne sag måttet anvende ikke under 3½ time, og jeg finder det uacceptabelt, at byretten fastsætter et honorar på kr. 1.100 herfor, for at stå til rådighed i virkeligheden en halv søndag."

Byretten har ved fremsendelsen af kæremålet fastholdt afgørelsen og anført, at "da der er tale om kørsel indenfor retskredsen, som - jf. retsplejelovens § 333, stk. 1, sammenholdt med cirkulære 1971-06-03 nr. 99 - ikke kan forventes dækkes."

Landsrettens begrundelser og **resultat**

Vederlaget til beskikkede advokater og forsvarere fastsættes af retten i medfør af retsplejelovens § 334 (tidligere § 336c) henholdsvis § 741, jf. § 334, stk. 3, og 5 (tidligere § 336c, stk. 3, og 5). En beskikket advokat eller forsvarer får i almindelighed ikke godtgjort rejseudgifter ved møde inden for retskredsen, jf. herved retsplejelovens § 333, stk. 1, 2. pkt. (tidligere § 336c, stk. 2).

I § 106, stk. 10, i lovforslag nr. L 168, Folketingsåret 2005-06, (lovens § 105, stk. 10) om ændring af retsplejeloven (politi- og domstolsreformen) er der bl.a. taget stilling til, hvilken byret en beskikket advokat skal anses for at være tilknyttet efter ikrafttrædelsen af retskredsreformen. I bemærkningerne til denne bestemmelse (lovforslaget side 321) hedder det bl.a.:

"Hvis advokaten er antaget med forbehold om, at der ikke skal tilkomme den pågældende godtgørelse for rejseudgifter ved møde inden for retskredsen, jf. retsplejelovens § 336 c, stk. 2 (som ikke foreslås ændret), gælder dette forbehold uændret efter den 1. januar 2007

og med virkning for den eller de nye retskredse, hvor advokaten efter de beskrevne regler anses for antaget. Såfremt retskredsændringerne fører til en væsentlig udvidelse af det geografiske område, for hvilket en advokat er beskikket, vil Justitsministeriet dog være indstillet på efter ansøgning og efter en konkret vurdering eventuelt at frafalde forbeholdet efter retsplejelovens § 336 c, stk. 2 (fra den 1. januar 2007 § 333, stk. 1, 2. pkt.)."

Det lægges til grund, at kærende er antaget med forbehold om ikke at få dækket rejseudgifter ved kørsel inden for retskredsen, jf. Justitsministeriets cirkulære nr. 99 af 3. juni 1971, § 2, stk. 2, 2. pkt.

Herefter, og efter det, der i øvrigt er anført foran, tiltræder landsretten, at kærende ikke har krav på dækning af hverken rejseudgifter eller medgået tid til transport mellem sit kontor og retten.

Det fremgår af landsretspræsidenternes cirkulæreskrivelse om vejledende takster til forsvarere i straffesager, at taksten for deltagelse i grundlovsforhør af normal varighed er 1.100 kr. + moms. Af kærendes indlæg fremgår, at retsmødet varede en time, hvilket ikke kan anses for usædvanligt.

Kærende indgav imidlertid i fortsættelse af kære af rettens afgørelse i grundlovsforhøret om varetægtsfængsling et skriftligt indlæg. I den anledning finder landsretten, at salæret bør forhøjes til 2.000 kr. + moms.

Thi bestemmes:

Byrettens salærafgørelse stadfæstes med den ændring, at salæret forhøjes til 2.000 kr. + moms."

- oo0oo -

Landsretten traf en tilsvarende afgørelse om afslag på kørselsgodtgørelse i et kæremål fra A i VL S-0742-07. Her blev det takstmæssige salær for grundlovsforhøret stadfæstet, da der ikke var udført ekstraarbejde.

I den refererede sag synes byretten eller landsretten ikke at have taget hensyn til, at retsmødet fandt sted en søndag.

Landsforeningens Meddelelse 68/2007
Karaktervidner - "Terrorsag"

Retsplejelovens § 877 og § 968

Højesteret tog ikke stilling til, om det var berettiget, at landsretten tillod anklagemyndigheden at føre karaktervidner i "terrorsag".

HK sag 538/2006, 6/12 2006

"Anklagemyndigheden mod A, B, C og D.

I tidligere instans er der forud for domsforhandlingen i en nævningesag - der er berammet til foretagelse fra den 6. december 2006 - afsagt kendelser af Østre Landsrets 9. afdeling den 16. november 2006, hvorefter det tillades anklagemyndigheden at dokumentere forklaringer afgivet af de tiltalte i en straffesag i Bosnien, og om at forsvarernes protest mod anklagemyndighedens bevisførelse (bevisfortegnelsen afsnit II-1 og II-2) ikke tages til følge.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Torben Melchior, Per Sørensen og Poul Søgaard.

Påstande

A, B, C og D har nedlagt påstand om, at det ikke tillades anklagemyndigheden at dokumentere forklaringer afgivet af de tiltalte i straffesagen i Bosnien, og at protesten mod anklagemyndighedens bevisførelse (bevisfortegnelsen afsnit II-1 og II-2) tages til følge.

Anklagemyndigheden har påstået afvisning, subsidiært stadfæstelse.

B og C har anmodet om mundtlig forhandling af kæremålene. Anklagemyndigheden har protesteret herimod.

Anbringender

A, B, C og D har om afvisningsspørgsmålet anført, at de rejste spørgsmål er principielle og af så væsentlig betydning for sagens videre behandling, at de bør tages under påkendelse af Højesteret.

Retsplejelovens system er, at anklagemyndigheden sørger for at indkalde og lade afhøre vidner for den dømmende ret. Såfremt det godtgøres, at vidnerne ikke kan føres for den dømmende ret, må indenretlig afhøring under tilstedeværelse af forsvareren med ret til kontraafhøring søges gennemført. Hvis det godtgøres, at dette ikke er muligt, kan spørgsmålet om dokumentation indbringes for retten i medfør af § 877, stk. 3. Det må medgives, at det ser ud til, at det ikke vil være muligt at føre de tiltalte i sagen i Bosnien som vidner for Østre Landsret under domsforhandlingen her, men endeligt afklaret er spørgsmålet næppe, fordi domsforhandlingen i Bosnien ikke er afsluttet endnu, ligesom det ikke er afklaret, om en eventuel anke kan være afsluttet inden afslutningen af domsforhandlingen i Danmark. Det fremgår klart, at en gennemførelse af en indenretlig forklaring i Bosnien under anklagerens og forsvarernes tilstedeværelse er en reel mulighed. Der har ikke været nogen selvstændig begæring fra forsvarernes side om at gennemføre afhøringen i Bosnien, men det er klart tilkendegivet over for anklagemyndigheden, at der ville blive protesteret mod et ønske om dokumentation af retsbogsforklaringerne fra domsforhandlingen i Bosnien. Der foreligger ikke oplysninger, som indikerer, at det ikke på et langt tidligere tidspunkt var muligt at gennemføre afhøringer i Bosnien. Forsvaret er indstillet på at medvirke til gennemførelse af en indenretlig afhøring i Bosnien. Der er derfor ikke tale

om et frit valg for anklagemyndigheden mellem på den ene side at foretage indenretlig afhøring og på den anden side at foretage dokumentation.

Bevisførelsen omfattet af bevisfortegnelsens afsnit II-1 og II-2 er udtryk for, at religionen islam generelt og de tiltaltes personlige religiøse opfattelse sættes under tiltale. Den afledte effekt er, at der hos nævningerne forsøges etableret en klangbund, hvor de tiltalte i høj grad risikerer at blive dømt på baggrund af deres religiøsitet, hvilket er i strid med princippet om religionsfrihed og med racismebestemmelsen i straffeloven. Der er tale om bevisførelse uden betydning for sagen.

Anklagemyndigheden har anført, at sagen ikke rejser sådanne spørgsmål, som kan danne grundlag for en realitetsprøvelse, og at kæremålene derfor må afvises i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 2.

Det må lægges til grund, at det ikke er praktisk muligt at føre de tiltalte i Bosnien som vidner under domsforhandlingen her i landet, og at det på nuværende tidspunkt ikke er muligt at gennemføre afhøringer af de to tiltalte i Bosnien med deltagelse af samtlige fire forsvarere i den danske sag og af den danske anklagemyndighed. Forsvarerne har tidligere oplyst, at de ikke ønskede afhøringer i Bosnien, idet forsvarerne dog forbeholdt sig senere at fremsætte begæring herom. Under disse omstændigheder er betingelserne for dokumentation af forklaringerne i medfør af § 877, stk. 3, opfyldt. Dokumentationen må i øvrigt anses for helt ubetænkelig henset til, at der er tale om forklaringer afgivet i retten for en dommer og under medvirken af forsvarer for de tiltalte i sagen. Dokumentationen kan ikke i sig selv anses for at være i strid med artikel 6, stk. 3, litra d, i Den Europæiske Menneskeretskonvention. Forklaringerne er led i en omfattende bevisførelse mod de tiltalte her i landet og er således ikke det eneste eller reelle bevis mod de tiltalte. Bevisværdien må vurderes på baggrund af den samlede bevisførelse, og spørgsmålet vil - som det fremgår af landsrettens kendelse - blive omtalt i forbindelse med retsbelæringen.

Det er åbenbart, at bevisførelsen omfattet af bevisfortegnelsens afsnit II-1 og II-2 ikke på forhånd kan afvises som værende uden betydning for sagen. Det er af betydning, at nævningerne får indblik i den såkaldte radikaliseringsproces, som - helt eller delvist - har været et gennemgående træk for deltagere i de seneste års terrorhandlinger. Sagen er den første af sin art i Danmark, og det kan ikke forventes, at nævningerne på forhånd er bekendt med begrebet "radikalisering". Bevisførelsen har også betydning i forhold til vurderingen af de tiltaltes holdninger til terrorhandlinger. Hertil kommer, at landsretten ikke har taget endelig stilling til, i hvilket omfang de pågældende vidner bør afgive forklaring.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at der undtagelsesvist er grundlag for mundtlig forhandling af kæremålene.

Det følger af retsplejelovens § 968, stk. 2, at kendelser og beslutninger under domsforhandlingen eller dennes forberedelse i en straffesag - med de i bestemmelsen nævnte undtagelser - ikke kan kæres. De påkærede kendelser er ikke omfattet af de nævnte undtagelser. Højesteret finder, at de spørgsmål, der er rejst under sagen, ikke har en sådan vidtrækkende principiell betydning eller en sådan fundamental betydning for sagens videre

behandling, at Højesteret finder grundlag for undtagelsesvis at tage kæremålene under realitetsbehandling.

Thi bestemmes:

Kæremålene afvises fra Højesteret."

Landsforeningens Meddelelse 69/2007

Varetægtsfængsling - Udvisning - Ungdomshuset - Vold mod politiet - Proportionalitet

Retsplejelovens § 762, udlændingelovens § 35

En finsk statsborger F blev i forbindelse med nogle uroligheder ved Ungdomshuset den 16/12 2006 ved Københavns Byrets dom af 22/3 2007 idømt 6 måneders fængsel og udvist. Anklagemyndigheden ankede til skærpelse, og F ankede til frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse.

Sagen var endnu ikke berammet i landsretten den 17/4 2007. Kun ved telefoniske henvendelser til statsadvokaten personligt og landsretten lykkedes det at få ankesagen berammet til den 16/5 2007, hvor F ville have siddet varetægtsfængslet i 5 måneder på RPL § 762, stk. 1, nr. 1, men anklagemyndigheden begærede tillige F fortsat fængslet på udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Forsvarerne protesterede i processkrift af 19/4 2007 mod fortsat fængsling. Landsretten løslod med henvisning til RPL § 762, stk. 3. Kendelsen gengives nedenfor.

ØL 23. afd. a.s. nr. S-1056-07, 23/4 2007

"Ved Københavns Byrets dom af 22. marts 2007 (SS 3-1308/2007) blev F, der har været frihedsberøvet fra den 16. december 2006, efter straffelovens § 119, stk. 1, til dels jf. § 23, § 134 a og § 134 b, § 245, stk. 1, jf. § 21, til dels jf. § 23, og § 291, stk. 1, til dels jf. § 21, til dels jf. § 23, idømt fængsel i 6 måneder. Tiltalte blev tillige udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år.

Retten traf samtidig bestemmelse om, at den pågældende under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse af straffen kan iværksættes, skal forblive varetægtsfængslet.

Anklagemyndigheden og tiltalte har anket dommen.

Statsadvokaten har ved sagens indbringelse for landsretten anmodet om, at der bliver truffet bestemmelse om fortsat fængsling under anken i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 2, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, og udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Den beskikkede forsvarer, advokat A, har protesteret mod fortsat fængsling.

Hovedforhandling i ankesagen er berammet til den 16. maj 2007.

Da fortsat frihedsberøvelse findes at stride mod retsplejelovens § 762, stk. 3

b e s t e m m e s:

F løslades."

- oo0oo -

Det fremgår af forsvarerens kæreskrift, at sagen i byretten var berammet til domsforhandling den 21/2 2007. Sagen kunne imidlertid ikke færdigbehandles og blev udsat til den 6/3 2007 til procedure og votering. Dagen før blev retsmødet aflyst på grund af sygdom i retten, hvorfor sagen først blev afgjort den 22/3 2007.

Den 17/4 2007, hvor advokaten rykkede landsretten for berømmelse, var sagen endnu ikke modtaget i landsretten, og den var hos Statsadvokaten endnu ikke fordelt til en sagsbehandler.

Det fremgik af byrettens dom, der i øvrigt ikke refereres, at T var kommet til Danmark i begyndelsen af december 2006 for at besøge nogle venner på Christiania.

Landsforeningens Meddelelse 70/2007
Udvisning - EU-statsborgere

Udlændingelovens § 2 og § 26

I Lf.Medd. 19/2007 og 20/2007 er senest refereret nogle afgørelser om udvisning af EU-statsborgere for mindre berigelseskriminalitet. Nedenfor refereres nogle pudsige eksempler på, hvorledes byretterne begrundes, at den begåede kriminalitet udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundshensyn. Afgørelserne ligger forud for landsretsafgørelsen i Lf.Medd. 19/2007.

1) Københavns Byret SS 32. 11967/2006, 27/4 2006

To statsborgere fra Litauen, A og B, blev under en tilståelsessag fundet skyldige i butikstyveri, idet de i et butikscenter i to forretninger havde stjålet henholdsvis et par babystøvler til en værdi af 300 kr. og en hættetrøje til ca. 800 kr. De skulle efter forklaringen selv bruge tingene. De havde kun været i Danmark i kort tid og havde ikke indgivet ansøgning om opholdsbevis.

A var ustraffet. B havde en udeblivelsesdom fra 2005 for tyveri efter § 287 med 8 dagbøder.

Begge blev idømt 40 dages fængsel. Retten fortsatte:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt. Retten har ved denne afgørelse lagt vægt på, at begge de tiltalte, der er EU-borgere, alene har været kort tid i Danmark, og at begge har begået to butikstyverier.

Retten finder således, at de tiltaltes tyverier er udtryk for en aktuel og alvorlig trussel mod den offentlige orden og sikkerhed, hvorfor der skal ske udvisning, og retten finder, at denne retsfølge ikke står i misforhold til den skete lovovertrædelse."

2) Københavns Byret SS 4. 32315/2005, 5/12 2005

K, spansk statsborger, var tiltalt for på gaden i forening med en uidentificeret person fra en taske at have stjålet en pung indeholdende kontanter og Visa Dankort til en samlet værdi af ca. 2.200 kr.

K nægtede sig skyldig, subsidiært påstod hun frifindelse for udvisningspåstanden, da hun var EU-statsborger.

Hun var kommet til landet dagen forinden for at besøge en spansk ven, hvis adresse hun ikke kendte, som var bosiddende i Danmark.

Hun var ustraffet.

Straffen blev fastsat til fængsel i 30 dage. Under hensyn til, at hun var under 18 år, ansås straffen for udstået med den skete varetægtsfængsling i ca. 3 uger. Retten fortsatte:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 og § 2, stk. 3, jf. EU-reglerne ikke findes til hinder herfor. Retten har ved vurderingen af dette spørgsmål lagt vægt på, at tiltalte lige var kommet til Danmark, da hun begår tyveriet, at fremgangsmåden m.v. har et professionelt præg, idet tyveriet er udført med en sådan behændighed, at forurettede trods sin forsigtige adfærd intet bemærkede, og idet den stjalne pung blev bortskaffet i umiddelbar forlængelse af tyveriet og til trods for, at tiltalte var blevet pågrebet. Retten finder derfor ikke, at forholdet er af mindre betydning."

3) Københavns Byret SS 17. 34058/2005, 13/12 2005

T fra Litauen var under en tilståelsessag tiltalt for et butikstyveri af en skindjakke til ca. 3.000 kr.

T påstod frifindelse for udvisningspåstanden. Han var kommet til Danmark samme måned fra Stockholm og skulle videre til Paris, hvor han havde boet 1½ år. Han havde venner, men ikke familie i Danmark.

Han var ustraffet.

Retten idømte en fængselsstraf på 30 dage. Retten fortsatte:

"Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt. Der er lagt vægt på, at tiltalte har været kort tid i Danmark, da han begik tyveriet, og at han har boet på Mændenes Hjem, hvorfor retten finder, at der foreligger en sådan aktuel og alvorlig trussel mod den offentlige orden og sikkerhed, at tiltalte bør udvises."

Redaktøren var ikke klar over, at det var så graverende at bo på et herberg.

Landsforeningens Meddelelse 71/2007
Isolation - Frister - Varetægtsfængsling i udlandet

Retsplejelovens § 770 c

T var blevet varetægtsfængslet i Tyskland under isolationslignende forhold med henblik på udlevering til Danmark. Spørgsmålet var, om fængslingen i Tyskland skulle tælle med ved beregningen af fristerne i RPL § 770 c. Byretten gav anklagemyndigheden medhold i, at fristerne først løb fra det tidspunkt, hvor T var blevet udleveret og isoleret efter dansk ret. Landsretten stadfæstede. Men Højesteret fandt, at isolationsperioden i Tyskland burde indgå ved beregningen af tidsrummet på 3 måneder, således at isolationen skulle være ophørt i november 2006.

HK sag nr. 23/2007, 3/5 2007

T blev fængslet i Tyskland den 5/8 2006 på baggrund af en fængslingskendelse afsagt i Danmark. Han blev udleveret og fremstillet i retten den 26/10 2006, hvor han blev varetægtsfængslet 4 uger, sigtet for medvirken til indførsel af ca. 7½ kg heroin. Der var medsigtede på fri fod. Han blev isoleret i 2 uger, og ved fristens udløb begærede anklagemyndigheden fortsat isolation.

Resten er citat fra retsbogen:

"Forsvareren protesterede herimod og anførte, at varetægtsfængslingen i Tyskland er sket under forhold, der kan sidestilles med isolation, idet varetægtsfængslede i Tyskland i medfør af Strafprozessordnung § 119 ikke har samkvem med andre indsatte og ikke anbringes sammen med disse. Han har ifølge bemærkninger ikke krav på at tale med andre.

Subsidiært anføres, at formålet kan opnås ved, at arrestanten anbringes i et andet fængsel end de medsigtede.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E:

Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at sagen angår overtrædelse af straffelovens § 191, hvor flere har deltaget. Under hensyn hertil og til arrestantens stilling til sigtelsen, finder retten, at der er bestemte grunde til at antage, at varetægtsfængslingen i sig selv ikke er tilstrækkelig til at hindre arrestanten i at vanskeliggøre forfølgningen af sagen, herunder ved gennem andre indsatte at påvirke de medsigtede eller ved trusler eller på anden lignende måde at påvirke andre, jf. retsplejelovens § 770 a.

Indledningsvis bemærkes, at der ved kendelsen om varetægtsfængsling in absentia ikke er afsagt kendelse om isolation. Efter det oplyste om forholdene for varetægtsfængslingen i Tyskland, ses varetægtsfængslingen i Tyskland ikke at kunne sidestilles med iværksat isolation efter reglerne i dansk ret. Herefter findes den periode, hvor arrestanten har været varetægtsfængslet i Tyskland, ikke at skulle medregnes ved beregningen af den i retsplejeloven § 770 c, stk. 3, anførte 3 måneders periode.

Formålet med isolationen kan, efter sagens karakter og til at der er uidentificerede medgerningsmænd på fri fod, fortsat ikke tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger, jf. retsplejelovens § 770 b, nr. 1. Endvidere findes der fortsat ikke at foreligge omstændigheder, der afgørende taler imod, at isolationen fortsættes, jf. retsplejelovens § 770 b, nr. 2 og 3.

Betingelserne for fortsat isolation er herefter opfyldt, jf. retsplejelovens § 770 a - 770 c, hvorfor

b e s t e m m e s:

Arrestanten T skal forblive isoleret."

Forsvareren kærede til landsretten med kæreskrift. Anklagemyndigheden afgav kæresvarskrift. Landsretten udtalte den 23/11 2006:

"Det forhold, at fængslede i Tyskland under varetægtsfængsling har været undergivet isolation eller forhold, der kan ligestilles hermed, findes ikke at kunne tillægges betydning ved beregningen af den frist, der fremgår af retsplejelovens § 770 c, stk. 3.

Herefter, og af de i øvrigt af byretten anførte grunde

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes."

Med Procesbevillingsnævnets tilladelse af 15/12 2006 blev spørgsmålet indbragt for Højesteret med påstand om, at isolationen skulle være ophørt den 17/11 2006. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Det fremgik bl.a. af højesteretskendelsen, at T den 17/8 2006 af Amtsgericht Tiergarten var blevet undergivet sikkerhedsforanstaltninger, der bl.a. omfattede isolation fra andre indsatte, ingen tildeling af arbejde samt besøgs- og brevkontrol. Uden for cellen skulle han være iført håndjern foran på kroppen.

Landgericht Berlin havde stadfæstet kendelsen, uanset restriktionerne var begrundet i flugtfare og ikke fare for modvirkning af sagens opklaring.

I den danske sag var det oplyst, at T blev udtaget af isolation den 29/12 2006.

Statsadvokaturen i Berlin havde på forespørgsel oplyst, at tilladelse til i "mindre grupper" at have separat fritime og separat brus betød, at den daglige gårdtur samt brusebad fandt sted i en gruppe af 4-5 fanger, som var underlagt tilsvarende sikkerhedsforanstaltninger.

Højesteret citerer herefter motiverne til § 770 c, stk. 3, 1. pkt. (Folketingstidende 1999 - 2000 tillæg A, side 145 og 151, bl.a. om overgrænsen på 3 måneder og den begrænsede dispensationsmulighed).

T gjorde bl.a. gældende, at varetægtsfængslingen havde haft karakter af isolation. Ændring af loven i december 2006, hvor længstetiden blev forkortet, den internationale kritik og de hensyn, der lå bag straffelovens § 86, stk. 4, pegede i retning af at medregne udenlandsk isolation.

Anklagemyndigheden fandt bl.a. ikke, at der var tale om fuldstændig isolation. I øvrigt var længstetiden på 3 måneder ikke ufravigelig. Det fremgik ikke af loven eller dennes forarbejder, at varetægtsfængsling i isolation i udlandet kunne indgå i beregningen.

Højesterets begrundelse og resultat:

"Efter det oplyste må varetægtsfængslingen af T i Tyskland fra den 17. august 2006, da sikringsdekretet blev afsagt, sidestilles med varetægtsfængsling i isolation i Danmark.

Efter retsplejelovens § 770 c, stk. 3, 1. pkt., må isolation som udgangspunkt ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 3 måneder. På baggrund af de hensyn, der ligger bag bestemmelsen, herunder navnlig ønsket om at reducere risikoen for forstyrrelse af det psykiske helbred, finder Højesteret, at isolationsperioden i Tyskland bør indgå ved beregningen af tidsrummet på 3 måneder.

Med bemærkning, at der ikke ved de tidligere afgørelser er foretaget en prøvelse af, om der var grundlag for at udstrække isolationen ud over de 3 måneder, jf. § 770 c, stk. 3, 2. pkt., og at der heller ikke ved denne kendelse er taget stilling hertil, tager Højesteret herefter T's påstand til følge som nedenfor bestemt.

Thi bestemmes:

Isolationen af T i medfør af retsplejelovens § 770 a og b, jf. § 770 c, stk. 3, 1. pkt., skulle have ophørt den 17. november 2006."

Landsforenings Meddelelse 72/2007

Vold, grov - Udvisning, betinget

Straffelovens § 245 og § 246, udlændingelovens § 24 b og § 26

T, tyrkisk statsborger på 32 år, var tiltalt for legemsangreb af særlig farlig karakter, jfr. bl.a. straffelovens § 246, ved blandt andet at have stukket med en køkkenkniv med stort blodtab, livsfare og risiko for varigt mén til følge. Byretten henførte forholdet under § 245 og idømte fængsel i 2 år og udvisning for bestandig. Landsretten fandt (med dissens 4-1, se nedenfor om voteringen) straffen passende, men gjorde udvisningen betinget. Det blev

lagt til grund, at T's to børn, som var født og opvokset i Danmark sammen med T og hans hustru, på ny havde fast bopæl i Danmark. Efter vurdering af T's forhold, og da en udvisning ville virke særligt belastende for børnenes mulighed for at bevare en nær tilknytning til T, var der ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise T ubetinget. Denne del af landsrettens afgørelse var énstemmig.

ØL 9. afd. a.s. S-4175-06, 20/3 2007

T på 32 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 245, jfr. § 245, stk. 1, jfr. til dels § 21, ved i august 2006 tæt ved et ungdomshus i Greve at have nikket A en skalle, sparket ham i ansigtet og efterfølgende, da A løb fra stedet, at være løbet efter ham og flere gange stukket ud efter ham med en køkkenkniv, hvorved T ramte A én gang i venstre flanke, hvorved A kom i livsfare, mistede omkring 2½ liter blod og fik risiko for varigt mén.

T kunne kun erkende at have nikket en skalle. Af hans forklaring fremgik bl.a., at han havde set nogle drenge, der skød plastickugler mod vinduer og også ramte ham.

Under en kontrovers med en af drengene havde han nikket denne, der havde opsøgt ham i hans kones lejlighed, en skalle. Han havde haft en køkkenkniv med, da han gik udenfor, men holdt den bag ryggen, og det var ikke meningen, at drengen skulle rammes. Han ville bare fange fyren, ikke slå ham, efter at drengen havde slået ham i ansigtet med en plasticstang (stærkt forkortet referat af T's forklaringer, ER).

På tidspunktet for byretssagen var hans kone i Tyrkiet sammen med de to børn. Kone og børn var både danske og tyrkiske statsborgere. Det var meningen, at de skulle finde et andet sted at bo, når han blev løsladt. Der havde ikke været talt om skilsmisse. Hans ældste datter havde en leversygdom, som hun gik til kontrol for hvert halve år.

A forklarede bl.a., at T havde ødelagt hans splattergevær. En anden af drengene skød med gevær op mod T's vinduer. T åbnede døren og spurgte, om A havde skudt, hvilket han benægtede. A ville tale med T om det ødelagte gevær, men blev nikket en skalle. Han slog T i ansigtet med et plasticstykke fra geværet og løb fra ham. Da han stoppede op, fægtede T med kniven, og pludselig fik afhørte en kniv i ryggen. Han fik oven på knivstikket meget smertestillende medicin og antibiotika og havde været indlagt over en måned.

En 11-årig dreng mente ikke, at de havde ramt T. De opsøgte ham, efter at han havde ødelagt splattergeværet. T nikkede A en skalle og løb efter ham og stak ham med kniven.

En voksen mand havde set to personer løbe, en ung knægt foran og en mand bagefter med en kniv. Manden fik fat i A og stak ham lige i maven i venstre side.

En anden mand havde set en mand slå ud efter en knægt og nikke ham en skalle. Drengen havde vist slået manden med noget plast. Manden løb efter drengen og jog kniven ind i siden på knægten.

En 1. reservelæge på kirurgisk afdeling oplyste, at A havde haft en stor blodansamling på ca. 2½ liter bag bughulen. Det var livstruende på grund af det store blodtab. De første 72 timer var A i livsfare. Han blev observeret en hel måned. Man opdagede, at der var et hul i

tarmen. Knivstikket var ca. 8-10 cm dybt. Han forventede ikke, at A ville få varigt mén ud over eventuelt et psykisk mén og ar.

Foreholdt diverse erklæringer forklarede lægen bl.a., at A ved en vurdering efter 48 timer ikke skønnedes i livsfare og derfor kunne flyttes. Hullet i tarmen var lukket nu, men huden var endnu ikke helt lukket.

T var tidligere straffet i 2002 efter straffelovens § 252 og færdselsloven med fængsel i 14 dage og ubetinget frakendelse i 6 måneder.

Retten fandt det bevist, at T havde tildelt A en skalle og anførte vedr. knivstikket, dommen side 10:

"Henset til at tiltalte løb efter A med kniven fremme, til at han efter sin egen forklaring ville standse/fange ham, og til at han tog fat rundt om A, anser retten det for forsættigt, at kniven ramte A i venstre flanke. Retten finder således, at det må have stået tiltalte helt klart, at han ville kunne skade A alvorligt med sin handlemåde. Retten finder det ikke efter det fremkomne for bevist, at tiltalte har stukket ud efter A flere gange.

Efter de foreliggende oplysninger har A været i livsfare og har fortsat risiko for at få varige mén.

Retten finder tiltalte skyldig i det ovenfor anførte omfang i overtrædelse af straffelovens § 244 og § 245, stk. 1. Forholdet findes ikke at have været af en sådan grov beskaffenhed, at det kan henføres under straffelovens § 246.

Straffen fastsættes efter forholdets grove karakter til fængsel i 2 år."

Der var nedlagt påstand om udvisning. Retten anførte herom:

"Den under sagen nedlagte udvisningspåstand tages til følge som nedenfor bestemt, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, jf. § 32. Retten har ikke fundet, at der foreligger forhold, der taler afgørende herimod, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2."

T blev ikke pålagt torterstatning, men svie og smerte frem til domsforhandlingen, lidt under 3 måneder. Tabt arbejdsfortjeneste blev udskudt til evt. civilt søgsmål på grund af manglende dokumentation.

T ankede med endelig påstand om formildelse og frifindelse, for så vidt angik bestemmelsen om udvisning.

Anklagemyndigheden påstod endeligt skærpelse samt stadfæstelse, for så vidt angik udvisningen.

Resten er citat af landsrettens dom:

"Der er under anken fremlagt en international retshjælpsbegæring af 13. december 2006 fra en tyrkisk domstol, hvoraf fremgår, at tiltaltes hustru søger skilsmisse og påstår sig til-

lagt forældremyndigheden over det yngste barn, samt personregisterudskrifter vedrørende tiltaltes 2 børn, hvoraf fremgår, at børnene, født i 1998 og 2002, den 9. marts 2007 er flyttet til en beskyttet adresse i hovedstadsområdet.

Tiltalte har i landsretten afgivet forklaring om sine personlige forhold og har bl.a. forklaret, at familien, indtil hustruen og børnene blev tilmeldt en adresse i Greve, boede i en 2 værelses andelslejlighed på Nørrebro. Tiltalte flyttede reelt også med til Greve, men beholdt folkeregisteradresse på Nørrebro indtil videre med henblik på at få andelslejligheden solgt. Da hustruen med børnene tog til Tyrkiet den 26. juli 2006, var der ikke uoverensstemmelser mellem dem. Han tog selv til Tyrkiet for at besøge dem, men kunne ikke få kontakt med dem. Han kom tilbage til Danmark få dage før voldsforholdet. Han er først under varetagtsfængslingen gennem familie blevet bekendt med, at hustruen ønsker skilsmisse, og at hun har truffet en anden mand. Han forstår ikke, at hun kun har søgt forældremyndigheden over det yngste barn, idet børnene er tæt knyttet til hinanden. Børnene er født og opvokset i Danmark og er danske statsborgere. Den yngste har gået i dansk børnehaven, og den ældste i dansk skole. Den ældste har en leverlidelse, som hun går til kontrol for hver 6. måned på Rigshospitalet. Han og hustruen har været fælles om omsorgen for børnene. Han har stort set uafbrudt haft arbejde, siden han kom til Danmark for ca. 10 år siden.

Landsrettens begrundelse og resultat:

4 voterende finder straffen passende.

1 voterende stemmer for at nedsætte straffen til fængsel i 1 år 6 måneder.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Landsretten lægger til grund, at tiltaltes 2 børn, som er født og opvokset i Danmark sammen med tiltalte og hans hustru, på ny har fast bopæl i Danmark. Efter en vurdering af tiltaltes forhold, og da en udvisning vil virke særligt belastende for børnenes mulighed for at bevare en nær tilknytning til tiltalte, finder landsretten ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise tiltalte, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1, jf. § 26, stk. 1. Udvisningen gøres derfor betinget som nedenfor bestemt.

I øvrigt stadfæstes dommen."

- oo0oo -

Forsvareren for landsretten tilføjer:

"Det er vist en fejlskrift i dommen, at kun 4 voterende fandt straffen passende. Ifølge mine notater ville 5 dommere stadfæste."

Landsforeningens Meddelelse 73/2007
Vold - Børn - Beviser - Frifindelse

Straffelovens § 244

T på 40 år var tiltalt for vold ved at have kastet sin hustru 11-årige søn ned i sengen og holdt ham fast i et kvælergreb og efterfølgende kastet ham ind i en skråvæg. Frifindelse, da der ikke var spor efter kvælergrebet, og da retten ikke kunne forkaste T's forklaring om, at han alene tog fat i drengens overarme og i en glidende bevægelse lagde ham ned på sengen ved to lejligheder, hvor drengen var faret løs på T og havde slået og sparket.

Retten i Lyngby nr. 14-920/2006, 26/3 2007

T på 40 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 244, ved i september 2006 at have øvet vold mod drengen D på 11 år, idet han kastede ham ned i dennes seng og holdt ham fast i et kvælergreb og efterfølgende kastet ham ind i en skråvæg, hvorved D pådrog sig et blåt mærke på halsen samt hudafskrabning på forsiden af brystkassen i venstre side samt ud på venstre arm og armhule.

T, der ikke tidligere var straffet, nægtede sig skyldig. Der blev afgivet forklaring af D's mor og en lærerinde. Forklaringerne er kun gengivet i retsbogen, jfr. nedenfor. Der blev afspillet en videoafhøring af D og fremlagt fotos og en politiattest fra drengens egen læge (erklæringen ikke gengivet i dommen).

Retten bemærkninger:

"Retten finder det efter bevisførelsen overvejende betænkeligt mod tiltaltes benægtelse at anse det for godtgjort, at han er skyldig i vold efter straffelovens § 244, idet retten ikke finder at kunne forkaste tiltaltes forklaring om, at han alene tog fat i D's overarme og i en glidende bevægelse lagde ham ned på sengen ved to lejligheder, hvor D var faret løs på tiltalte og havde slået og sparket.

Retten finder, at de på D konstaterede mærker ikke tyder på, at der har været taget kvælergreb på ham som anført i anklageskriftet og finder, at mærkerne kan være opstået ved de af tiltalte beskrevne handlinger. Tiltaltes fastholdelse af D findes at have været en acceptabel reaktion på D's voldsomme opførsel.

Tiltalte frifindes herefter for den rejste tiltale."

- oo0oo -

Det fremgik bl.a. af T's forklaring, der i retsbogen fylder 3 sider, at han var blevet gift med D's mor, da D var 4 år, og havde påtaget sig faderrollen. D havde forskellige problemer i skolen, herunder episoder, hvor han var voldelig over for andre børn. Det endte med, at familien flyttede tilbage til den tidligere opholdskommune, da D ikke faldt til i en ny skole. Efter at de var vendt tilbage, kom svigermoderen næsten dagligt. T følte, at der næsten var kommet en 3. mand ind i hans og hustruens forhold.

D havde stadig problemer i skolen efter tilbageflytningen. Der kom henvendelser fra skolen i anledning af, at han gik amok og havde været voldelig over for kammerater. Det var T, der havde kontakt med skolen.

På det påsigtede tidspunkt havde D siddet i forældresoveværelset og set TV samtidig med, at han skulle læse lektier. T havde bedt ham gå ind i sit eget værelse. D ville blive, han havde fået lov af sin mor, og der var for rodet på hans eget værelse. Han forlod dog forældresoveværelset, men begyndte på sit eget værelse at smide ting på gulvet. Da T ville tage børnenes fælles play station, sprang D på ham og begyndte at sparke og slå. Han havde taget fat om D på den i dommen beskrevne måde og lagt ham på sengen og forladt værelset.

D fortsatte med at være voldsom, efter at T havde forladt værelset. Han kom derfor tilbage og tog den pågældende play station. D sprang på ham på ny og begyndte at slå og sparke. Han tog på ny fat i D på samme måde som før, i begge overarme, og lagde ham ned på sengen.

Et mindre fællesbarn på 6 år kom ind og spurgte, hvad der skete. D skubbede pigen, så hun faldt over og ramte et glasbord, hvorefter D løb ud til moderen, der var ude i carporten.

T havde ikke under episoden rørt D's hals og ikke taget kvælertag. Han blev først flere dage efter episoden gjort bekendt med de mærker, som D skulle have fået. Muligt kunne hans fingre have strejft D's hals, mens denne vred sig.

Dagligdagen fortsatte sædvanligt i tre dage, hvorefter han fik en SMS om, at hustruen ville tage hjem og spise hos moderen og tage børnene med. Da de kom hjem om aftenen, fik han at vide, at han skulle aflevere nøgler til hus og bil og forlade stedet. Først her fik han at vide, at D skulle have fået mærker på kroppen. Han blev skilt i marts 2007.

Ekshustruen forklarede bl.a., at de var flyttet tilbage til den første kommune for at få et bedre familieliv, der var mindre presset, og for at D kunne få det bedre. Her kunne de også få støtte af afhørtes mor, så de kunne blive aflastet.

D havde et heftigt temperament, og T's lunte blev kortere af problemer med huset. Det endte ofte med, at T og D's samtaler gik op i skænderi. Afhørte beskrev episoder, hvor T havde fastholdt D. Den påsigtede dag var D kommet ophidset ud til hende i carporten, men han ville ikke tale med hende.

T kom til med datteren og fortalte, at D var gået helt over gevind. Afhørte fik talt med D, der havde beskrevet en vold svarende til anklageskriftet. Datteren skulle være kommet ind og havde spurgt: "Far, hvorfor kvæler du min D".

Afhørte havde ringet til sin mor og havde sagt, at hun ikke kunne klare mere. Moderen kom og fik D til at tage sin trøje af. Herefter konstaterede de mærker på bryst og hals og var hos den praktiserende læge dagen efter.

En klasselærer for D bekræftede, at der havde været problemer med D, som i bund og grund var en sød og blid person. Han var navnlig ukoncentreret, havde slået kammerater og løjet. Der havde været holdt møder med T og hustruen, primært med T.

D var i mellemtiden godt i gang med at ændre sig til det bedre. De usande historier, han var kommet med, havde navnlig drejet sig om, at han havde benægtet, hvis han havde lavet noget, som var forkert.